

Arrest

nr. 176 671 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEKENBOSCH, die loco advocaat J. VAN DEN BERGH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 22 april 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden akte, die op 22 april 2016 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2015 werd ingediend door:

Naam: Ö.
Voorna(a)m(en): H.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Aksehir
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende documenten over: loonfiches van de tewerkstelling van de referentiepersoon als meewerkend vennoot voor de maanden mei tot en met september 2015.

Met deze 'loonfiches' wenst de referentiepersoon wellicht aan te tonen een zelfstandige activiteit te hebben en daaruit inkomen te verwerven dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen en het volledige uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, kan dit echter niet met zekerheid worden vastgesteld.

Bovendien is het niet duidelijk in hoeverre de loonfiches overeenstemmen met de werkelijkheid en er dus daadwerkelijk een bedrag twv het vermelde, wordt overgemaakt aan betrokkene door de firma. Uit de loonfiches blijkt niet dat de bedrijfsvoorheffing reeds werd afgehouden, noch de sociale bijdragen, vandaar dat we ook geen zicht hebben op het werkelijke netto bedrag waar de referentiepersoon kan over beschikken. Bij gebrek aan objectieve en voldoende recente informatie kan bijgevolg niet worden ingeschat of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De behoeften analyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter, enkel dat niet kan worden vastgesteld hoeveel ze bedragen.

Het recht op verblijf overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift de Raad verzoekt om "opnieuw rechtdoende, het verblijf van verzoekster te regulariseren en haar een recht op verblijf toe te kennen overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980", dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken de loonfiches van de Heer B. O. die daartoe werden overgelegd, niet voldoende zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers van oordeel is geen zicht te hebben op het werkelijke nettobedrag waarover de referentiepersoon kan beschikken.

Terwijl de referentiepersoon zijn loonfiches als meewerkend vennoot voor de maanden mei tot en met september 2015 voorlegde.

Dat daaruit inderdaad kan worden afgeleid dat de referentiepersoon een inkomen verwerft uit een zelfstandige activiteit, dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de vraag stelt in hoeverre de loonfiches overeenstemmen met de werkelijkheid en er dus daadwerkelijk een bedrag wordt overgemaakt aan de referentiepersoon vanuit de firma.

Dat men ervan uitgaat dat uit de loonfiches niet blijkt dat de bedrijfsvoorheffing werd afgehouden, noch de sociale bijdragen, doch dat daarover geen enkele bijkomende vraag werd gesteld of toelichting werd gevraagd.

Dat voor zover men de voorgelegde stukken niet kan aanvaarden, op zijn minst de kans moet geboden worden aan verzoekster om bijkomende informatie te leveren.

Dat verzoekster thans verwijst naar de fiche 281.20 van de referentiepersoon voor het jaar 2015, evenals de samenvatting van de loonlast van de BVBA Puma Pneu + voor 2015, waaruit blijkt welke kosten deze BVBA effectief heeft betaald.

Dat er dan ook geen enkele betwisting kan bestaan over het feit dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt.

Dat er bovendien over de andere vereisten geen enkele opmerking werd geformuleerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en het verzoek wel degelijk gegrond moet worden verklaard. (...)”

Vooreerst stelt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat de verzoekster niet op dienstige wijze de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan aanvoeren. Uit de voorliggende gegevens blijkt immers dat zij geenszins een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar wel een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg en dit op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden akte betreft het antwoord op deze aanvraag met een bijbehorend bevel om het grondgebied te verlaten, en zij werd genomen op grond van de artikelen 7 en 40ter van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag en is niet ontvankelijk.

De Raad kan de verweerder echter niet volgen waar hij stelt dat bij de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel geen voldoende duidelijke omschrijving wordt naar voor gebracht van de overtreden rechtsregel. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat de verzoekster op duidelijke wijze refereert aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en dat uit het betoog dat het bestuur ten onrechte de vraag stelt in hoeverre de voorgelegde loonfiches overeenstemmen met de werkelijkheid zonder dat hieromtrent enige bijkomende vraag of toelichting werd gevraagd, voldoende kan blijken dat de verzoekster tevens de schending beoogt aan te voeren van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel zal dan ook in dit opzicht worden onderzocht.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden akte, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...).”

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit houdt onder meer in dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekster bevestigt dat zij met het voorleggen van de loonfiches wenst aan te tonen dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent en daaruit inkomen verwerft dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen. De verzoekster betwist evenwel niet dat er geen bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen noch het volledige uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen werd voorgelegd. Uit de afwezigheid van deze gegevens leidde de verweerder af dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze vaststelling onredelijk dan wel onverenigbaar is met de voorliggende gegevens. De loutere bewering dat uit de desbetreffende loonfiches inderdaad kan worden afgeleid dat de referentiepersoon een inkomen verwerft uit een zelfstandige activiteit, volstaat geenszins om de pertinente vaststelling van de gemachtigde te weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat, zoals in de bestreden akte terecht wordt gesteld, de verzoekster in het kader van de bestaansmiddelenvereiste vervat in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, de loonfiches van de referentiepersoon voorlegde van mei tot en met september 2015. Uit deze loonfiches kan, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en zoals de gemachtigde terecht vaststelt, niet worden afgeleid of de bedrijfsvoorheffing of de sociale bijdragen reeds werden afgehouden van het vermelde bedrag van 1.500 euro. Gelet op het ontbreken van de bedragen van de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen, komt het de Raad niet onjuist of onredelijk over dat de gemachtigde aangeeft geen zicht te hebben op het werkelijke netto bedrag waarover de referentiepersoon kan beschikken. Waar de verzoekster insinueert dat de gemachtigde hieromtrent bij haar bijkomende inlichtingen en informatie diende op te vragen, merkt de Raad op dat uit het hierboven geciteerde artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat het de aanvrager toekomt om de nodige bewijsstukken over te maken aangaande de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische

referentiepersoon. De bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ligt dus onmiskenbaar bij de aanvrager zelf. De aanvrager zelf dient ervoor te zorgen dat zijn aanvraag volledig is, derwijze dat het bestuur met kennis van zaken kan oordelen of al dan niet is voldaan aan de door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Daar waar het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, moet echter worden benadrukt dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Ook de verzoekster diende aldus de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag.

Het kwam de verzoekster, in het kader van de op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, dan ook toe om zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om, onder meer bij de verzoekster, informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

Waar de verzoekster verwijst naar de fiche 281.20 van de referentiepersoon voor het jaar 2015 en de samenvatting van de loonlast van de BVBA Puma Pneu voor 2015, waaruit zou blijken welke kosten deze BVBA effectief heeft betaald, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster deze stukken niet aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt en dat zij slechts voor het eerst worden bijgebracht in het kader van de onderhavige vordering. De verzoekster maakt geheel niet aannemelijk dat zij deze stukken niet vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur kon voorleggen. Los van de inhoudelijke beoordeling van deze stukken, die de Raad als annulatierechter niet toekomt, kon het bestuur bij het nemen van de thans bestreden beslissing met deze stukken dan ook geen rekening houden.

Het naderhand voorleggen van bepaalde stukken die zouden aantonen dat de verzoekster toch nog voldoet aan de bij wet opgelegde bestaansmiddelenvereiste, kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. De Raad kan immers geen rekening houden met de documenten die slechts nadat de bestreden beslissing werd genomen worden voorgelegd, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou derhalve zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die pas na het treffen van de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Met het bijbrengen van de documenten als bijlage bij het verzoekschrift vraagt de verzoekster in wezen een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. In het kader van zijn wettigheidstoezicht is de Raad evenwel niet bevoegd om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verder maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde gehouden was te motiveren omtrent de overige voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien het om cumulatieve voorwaarden gaat en uit voorgaande bespreking is gebleken dat het bestuur op niet kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat niet kon worden vastgesteld hoeveel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bedragen, was het bestuur niet gehouden te motiveren omtrent eventuele andere wettelijke voorwaarden.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, of van de zorgvuldigheidsplicht, is niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE